

Joan Blasco

Joan Blasco naix 16 de gener de 1928 al petit poble de Torres Torres, centre de l'antiga Baronia que ara és una mancomunitat de municipis del Camp de Morvedre en el si d'una família treballadora. Ben prompte es traslladen a la ciutat de València on son pare exerceix de sabater i a l'edat de huit anys, presentat per un germà major, comença el seu camí en el món de la dolçaina en fer-se el tabaleter de Carmelo Greses, músic popular del que poc sabem. Recent acabada la guerra espanyola, segueix de tabaleter de Josep Sanfeliu, que ve a ser el seu primer mestre musical, i posteriorment acudeix a la societat coral "Cant València" per estudiar solfeig, després continuaria la seua formació musical al "Patronat Filharmònic Obrer Valencià" i a "Juvenalia" amb el mateix Josep Sanfeliu, Amparo Aliaga i el mestre Marín.

L'any 39, només amb onze anyets, fa la seua presentació ja com a dolçainer en la cercavila de la Plaça de Bous de València i tres anys més tard rep el seu primer premi en el concurs "Nit Valenciana" organitzat per la societat cultural Lo Rat Penat.

En la seua joventut compatibilitza l'ofici patern de sabater amb el treball de dolçainer i als 21 anys es marida amb Carmen Calvo.

En 1953 participa en el Primer Festival Folklòric Internacional que se celebra a Biarritz i Pamplona. Allà, segons ens contarà any després en el seu llibre, coneix la dolçaina turca i els germans Montero, dolçainers d'Estella hereus de la tradició de Julian Romano Ugarte.

En 1962 dirigeix la primera escola de dolçainers i tabaleters de la que tenim notícia baix el patrocini de la Junta Central Fallera de València. Mes tard també treballa de professor a l'Institut Musical "Joan Batista Comes" d'Algemesí i a l'escola municipal "José Iturbi" de València. Del seu temps de mestre recorda la frustració que suposava l'absència de qualificació al cap de curs, eix contrast punyent amb els altres instruments que en acabant cada nivell s'avaluaven formalment mentre no hi havia cap nota a posar a qui dedicava la seua il·lusió musical a la dolçaina.

Però junt a la faena de l'ensenyament, no para de tocar per pobles, festes i concursos. En 1966 guanya el Concurs Nacional de Dolçainers de Palència. Posteriorment el de Mendilbruk (Regne Unit) on competeix amb músics de 25 nacions en la interpretació de música d'arrel amb instruments tradicionals i en 1986, torna a obtenir el màxim guardó, ara als Estats Units, del festival "Cleveland's Internacional de Eisteddfod"

La seua dolçaina sona per tot arreu de les terres valencianes, però també en les trobades folklòriques d'aquella època per tot el territori espanyol on destaca la seua capacitat d'interpretació de qualsevol tonada popular i de fer festa. Representa, amb la seua música, els costums festius valencians per Bèlgica, Itàlia, França, Holanda i Gran Bretanya i ell mateix ens confia que ha tocat a 524 llocs diferents. Dels seus companys de faena ens anomena Salvador Monzó i el "tio Bruno", Vicent Greses, que era qui feia les canyes que utilitzava en aquells anys.

Mentrestant també entra en la investigació folklòrica col·laborant amb Manel Palau i Maria Teresa Oller. Defineix les característiques tècniques de les dues dolçaines del País Valencià (en Fa i en Sol), promou la recuperació del tabalet tradicional que ara coneixem i qüestiona l'afegit de claus que a la dolçaina castellana li va fer el vallisoletà Velázquez en 1890, perquè, al seu parer, desnaturalitza l'essència primitiva de l'instrument. Fa conferències i ponències en diversos congressos i promou els primers "Aplecs de Dolçainers" de Tales, Alfarp i Callosa d'En Sarrià.

En 1981 l'editorial valenciana Piles publica el seu "Método de dulzina" amb la col·laboració de Manel Mena Tomàs. Es tracta del primer mètode conegut de xirimita on, a més de definicions tècniques i exercicis, trobem la partitura de vora seixanta peces tradicionals organitzades en tres cursos. Posteriorment la mateixa editorial li publica diversos llibres de toques.

Col·labora en diverses gravacions discogràfiques amb la Banda Municipal de València, en 1979 veu la llum el seu disc "La Dolçaina" publicat per Edigsa i en 2000 el CD "73 anys de Joan Blasco" d'Estudis de Gravació Tabalet on també participa el seu fill Francesc.

Destaca com a intèrpret de les toques tradicionals però també és autor de "Carmen" dedicada a la seua dona i de l'obertura a quatre veus "Crida de la dolçaina" que s'estrena davant el gran públic en el 3r Certamen d'Altea.

La seua figura sol definir-se com la de l'últim antic dolçainer, d'aquells que començaven de xiquets amb el tabalet, i el primer dels moderns, per la seua tasca de passar a partitures les toques tradicionals d'aquest instrument i pel fet d'haver estat el primer a crear escola més enllà de la tradició artesanal i familiar que venia sent costum fins aleshores. Del seu mestratge isquéren els que han fet possible l'actual estesa del nostre instrument per les diverses comarques de la geografia valenciana, les nombroses escoles, les moltes colles i també, d'alguna manera, el fet que la dolçaina haja estat finalment reconeguda com a instrument de la formació musical en els conservatoris, amb pla d'estudis i "notes" oficials com les que ell somiava quan ensenyava els mestres d'ara.

Ha rebut gran quantitat d'homenatges. Bernardo Adam Ferrero en el seu llibre "*1000 Músicos Valencianos*" (Sounds of Glory. València 2003) fa referència a tres. La falla Marvà-Sant Vicent el nomena "Dolçainer Major", la Reial Confraria de Santa Llúcia li atorga el títol de "Dolçainer Degà" i també és homenatjat per la Junta Central Fallera de València, però no ens dona dates. Els escuts i adorns de sa casa donen fe de més actes dedicats a la seua persona i en 2008, en el 3r Certamen d'Altea per a gran colla de xirimites i percussió, l'Associació de Moros i Cristians Sant Blai torna a col·locar la seua figura al lloc central de la festa.

Bibliografia: "*Método de dulzina*". Joan A. Blasco (Piles. Editorial de Música. València 1981)

"*1000 Músicos Valencianos*". Bernardo Adam Ferrero (Sounds of Glory. València 2003)